

ΚΙΚΗ ΔΗΜΟΥΛΑ Η ΤΡΙΤΗ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ

Μετά την ανακήρυξη το 1997 της Γαλάτειας Σαράντη ως ακαδημαϊκού (έδρα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας-Ποίηση) και το 1998 της Αγγελικής Λαΐου (έδρα Βυζαντινής Ιστορίας) η Ακαδημία Αθηνών εκλέγοντας το 2002 για την έδρα της Λογοτεχνίας-Ποίησης την Κική Δημουλά, δεν τιμά στο πρόσωπό της μόνο τη γνήσια κι αληθινή ποίηση, αλλά και το σεμνό άνθρωπο που έχει κάνει το «λάθος βιώσας» τρόπο ζωής. Η ίδια είπε μετά την εκλογή της: «Αισθάνομαι ότι δεν κατέλαβα ακριβώς την έδρα της ποίησης, αλλά ότι οι προηγούμενοι μεγάλοι κάτοχοί της συμπύχθηκαν κάπως και μου έκαναν λίγο τόπο, ώστε να χωρέσω κι εγώ».

Οι συνάδελφοί της στην Τράπεζα της Ελλάδος, όπου εργαζόταν, έχουν να λένε για την ευγένεια και την πραότητα του χαρακτήρα της, ευγένεια αισθημάτων αλλά και λόγων. Είναι μια αρετή που σπανίζει στις μέρες μας, παρ' όλο που η ίδια ισχυρίζεται πως: «το να είσαι αγενής θέλει και μια γενναιότητα».

Η Κική Δημουλά διακονεί την ποίηση επί 50 χρόνια αθόρυβα, σχεδόν απομονωμένη, πεισματικά, με πίστη κι αγάπη που θα μπορούσαμε να την χαρακτηρίσουμε απελπισμένη, αφού, όπως λέει η ίδια, η ποίηση αναπληρώνει ό,τι δε μπορείς να ζήσεις. Η έκδοση της μιας ποιητικής συλλογής διαδέχεται την άλλη, και πάντα, για όσους παρακολουθούσαν αυτή την ανηφορική πορεία, κάθε καινούρια ποιητική συλλογή της θεωρήθηκε σημαντικό γεγονός για την ελληνική ποίηση.

Σ' αυτό το σύντομο κι απλό σημείωμα δεν έχουμε τη δυνατότητα ν' αναλύσουμε την ποίηση της Κικής Δημουλά, αλλά ούτε και μας επιτρέπεται. Δεν μπορείς νά μιλάς για μεγάλη ποίηση αν εσύ ο ίδιος δεν είσαι μεγάλος ποιητής. Περιοριζόμαστε, λοιπόν, να πούμε πως η Κική Δημουλά εμφανίζεται στα γράμματα το 1956 με την ποιητική συλλογή της «Έρεβος». Ακολουθούν άλλες πέντε: «Ερήμην» 1958, «Επί τα ίχνη» 1963, «Το λίγο του Κόσμου» 1971, «Το τελευταίο σώμα μου» 1981, «Χαίρε ποτέ» 1988, μέχρι την τελευταία το 1994 που φέρει τον τίτλο «Η Εφηβεία της Λήθης». Όλες αυτές οι συλλογές έχουν

δημοσιευτεί σ' ένα τόμο με το γενικό τίτλο «Ποιήματα», εκδόσεις Ίκαρος, 1998. Παραθέτουμε ένα μικρό απόσπασμα από το ποίημα «Έρεβος», της πρώτης συλλογής.

«Σκύβοντας πάνω / απ' της ψυχής μου τη συσκότιση / στίχους ισχνούς θα επιδείξω / αποκλεισμένους από απρόσμενη κακοκαιρία / που πλήγωσε θανάσιμα / κάποιο δειλό μου λυκαυγές».

Μελαγχολία, αγωνία, απαισιοδοξία; Ίσως είναι όλα μαζί, αφού το ένα συναίσθημα γεννά το άλλο. Και πώς μπορούσε να συμβεί διαφορετικά, αφού η φωνή του ποιητή είναι η συνείδηση της κοινωνίας; Είναι η φυγή του ελεύθερου σκοπευτή που καταγγέλλει την αδικία, με παρρησία κι ευαισθησία, αλλά και πολλά άλλα δεινά που βασανίζουν τον άνθρωπο. Κι ακριβώς αυτή η ευαισθησία είναι που κάνει ξεχωριστή την ποίηση της Κικής Δημουλά, η οποία μιλά πάντα μέσα από ζωγραφικούς πίνακες, φτιαγμένους με πολύχρωμες ψηφίδες-λέξεις, σωστά τοποθετημένες, μεταδίδοντάς μας τις δονήσεις των συναισθημάτων της, ιδιαίτερα όταν αντικρύζει το θάμπος της δημιουργίας.

Από την τελευταία συλλογή της, των μέχρις αυτής της στιγμής απάντων της, παραθέτουμε ακόμη ένα απόσπασμα από το ποίημα «Στη φιλοξενία»:

«Χτισμένο στις πλαγιές του μισοφέγγαρου το σπίτι. / Κρεμόταν το μπαλκόνι απ' την κληματαριά / βαρύ τσαμπί ονείρου που θα στρέξει / περί το τέλος του Αυγούστου και θα λείπω. / Στις σκαλωσιές του αθεάτου τριζόνια μαστορεύαν / τις ετοιμόρροπες σκεπές της ησυχίας / άσπρα κεραμίδια από γαρδένιες / ...».

Δεν ισχυριζόμαστε πως τα αποσπάσματα που παραθέσαμε είναι από τα καλύτερα ποιήματά της. Άλλωστε είναι αδύνατον να ξεχωρίσεις ποια είναι τα καλύτερα. Απλά σκεφθήκαμε να δώσουμε δυο δείγματα της ποίησής της από την πρώτη και την τελευταία συλλογή της.

Δώρα Χιλιαδάκη